

N:o 169.

*Af Herr **Sven Nilsson** i Österslöf: Om pension åt Otto Lindblads enka, Emma Lindblad, född Andersson.*

Svenska folkets representanter — äfven om de åt *Regeringen* öfverlemna att åt af staten förtjenta mäns enkor och barn bereda ett för deras torftiga bergning oundgängligt understöd — hafva likväl ofta känt sin förbindelse att, då fråga derom bifvit väckt, med ett dylikt understöd gifva heder åt minnet af sådana män, som, utan att hafva tillhört någon embetsmannakorps, inom vetenskapens eller de sköna konsternas område tillvunnit sig anseende och på sådant sätt beredt sig ett namn i fäderneslandets kulturhistoria.

En man af denna art var den så allmänt kände och värderade *Otto Lindblad*.

Jag är visst icke den, som kan våga ett omdöme öfver den konstnärliga öfverlägsenheten hos *Otto Lindblad*; men hvad jag vid många tillfällen både hört och känt, är det angenäma intrycket af de sköna, lättfattliga melodierna i hans sånger. Jag vill för karakteristiken häraf hänföra mig till en aktad minnestecknares ord. Han yttrar: "Säkert har ingen tonsättare med den värma, innerlighet och flödande melodiska rikedom som *Otto Lindblad* i toner diktat och sjungit ut hvad som hvilar på svenska hjertans djup, och derföre skola också hans sånger allt framgent lefva i ungdomlig friskhet. så länge svensk sång ljuder." Flera af *Lindblads* sånger hafva öfvergått till verkliga folksånger och "ur svenska hjertans djup" till den obestriddiga äran af nationalsång, utan tvifvel den största ära, som kan tillfalla en tonsättare. Men *Otto Lindblad* var ej endast utmärkt som kompositör, han var äfven en ovan-

ligt skicklig sånganförare; han kunde icke blott inöfva en sångkör efter konstens regler, han kunde äfven ingjuta själ deri, och öfver Lunds studentkör — skapad af Lindblad för omkring 40 år sedan — sväfvar ännu hans själfulla ande.

Detta oaktadt vann Lindblad, ehuru tillika filosofie magister, icke någon befordran vare sig i Statens eller Akademiens tjänst, utan fick åtnöja sig med en klockarelägenhet i Mellby inom Kristianstads län, hvars obetydliga inkomster knappt uppfyllde de tvingande behofven. Denna syssla innehade Lindblad från 1847 till sin död den 26 Januari 1864. Hans musikaliska vänner i Stockholm gifvo honom en minnesfest, och i Skåne reste man en enkel minnesvård på hans graf. Men detta var också allt.

Otto Lindblad har efterlemnadt en maka, som under nio års lyckligt äktenskap delade hans fröjder och sorger. De första åren efter hans bortgång har hon genom musiklektioner kunnadt bereda sig en nödtorftig utkomst och således icke velat anlita det allmänna om understöd; men då hon sedermera, enligt bilagda läkarebetyg, efter en svår sjukdom blifvit till helsan så försvagad, att "hon icke kan med eget arbete sig försörja", har jag ansett mig uppmanad föreslå Riksdagen, såsom en gärd åt en mans för den fosterländska konsten hedrande minne,

att tilldela Otto Lindblads enka, fru Emma Lindblad, född Andersson, en årlig pension af 500 R:dr R:mt.

Stockholm den 29 Januari 1874.

Sven Nilsson
i Österslöf.